
Marguerite Steinheil - Felix Faure

Autor:

Data de publicació: 28-03-2021

Marguerite Steinheil

Marguerite Steinheil, retrat pintat per Léon Bonnat, 1899.

Naixement

16 d'abril de 1869

Beaucourt(Imperi Francès)

Mort

18 de juliol de 1954 (85 anys)

Hove, Regne Unit

Nom de naixement

Marguerite Jeanne Japy

Nacionalitat

Francesa

Activitat

Salonnière mundana

Família

Família Japy

Pare

Edouard Japy (D)

Cònjuge

Adolphe Steinheil

(1890-1908)

Robert Scarlett, 6è Baró Abinger

(1917-1927)

[edit](#) - [canvia el codi](#) - [editar Wikidata](#)

Marguerite Jeanne Japy, esposa Steinheil, coneguda com a Meg, nascuda el 16 d'abril de 1869 a Beaucourt (territori Belfort)No 1) i va morir el 18 de juliol de 1954 a Hove, Sussex, Regne Unit, és una famosa salon- femme francesa i dona de món.

Casada amb el pintor acadèmic Adolphe Steinheil fins al 1908, és coneguda per tenir una aventura amb el president Félix Faure —que va morir als seus braços al Palau de l'Élysée— i més tard per haver estat al centre d'un obscur cas judicial.

Biografia

Bons orígens

Nascuda en una rica família industrial, els Japys, que eren socis de la família Peugeot, era filla d'Édouard Louis Frédéric Japy (1832-1888), un agrònom protestant i industrial convertit en rentista. La seva mare, Emilie Rau, és filla d'un hostaler. Marguerite Japy va estudiar piano i violí i va seguir l'educació d'una jove de la molt bona burgesia provincial. Va fer el seu debut mundial el 1886 participant en balls d'alta societat. S'enamora d'un jove oficial amic del seu germà, Pascal Sheffer, una aventura a la qual el seu pare posa fi.

Amb vint anys, va anar a Baiona a visitar la seva germana gran per canviar d'opinió; allà va conèixer Adolphe Steinheil, nebot del pintor Meissonier. Més tard el va trobar a Biarritz, on va pintar frescos per a la catedral de Baiona. El 9 de juliol de 1890, es va casar amb ell al temple protestant de la petita ciutat de Beaucourt, on havia nascut vint-i-un anys abans. Tenen una filla, Martha, nascuda el 25 de juny de 1891 a París.¹. Però aviat, el desacord s'instal·la dins de la parella, que eviten el divorci però viuen sense intimitat. A partir d'ara, ella i ell lideren lliurement les seves vides sentimentals.

També es va convertir en una figura important en la vida parisenca. El seu saló era freqüentat per molt bones companyies: Gounod, Lesseps, Massenet, Coppée, Zola, Loti es troben entre els seus convidats.

L'amant del president Faure

El 1897, durant una estada a Chamonix, va ser presentada al president Félix Faure, que va encarregar una ordre oficial al seu marit. Aquest ordre sovint dona al president l'oportunitat d'anar al final de Ronsin a París, a la vil·la de la parella Steinheil. Aviat, Marguerite Steinheil es va convertir en l'amant del cap d'estat i regularment es reunia amb ell a la "Sala Blava", una sala discreta i íntima situada a la planta baixa del Palau de l'Élysée.

Felix llavors va planejar divorciar-se de la seva dona Berthe, per tal de casar-se amb Marguerite en el seu segon matrimoni.

El 16 de febrer de 1899, el president la va trucar per telèfon perquè l'anés a veure a última hora de la tarda. Moments després de la seva arribada, els servents senten sonar les campanes i troben a la Sala Blava: estirats en un sofà, pantalons i calçotets als turmells, Félix Faure inconscient mentre Marguerite Steinheil s'ajusta precipitadament la seva roba desordenada. El cap d'Estat va morir poques hores després.

Oficialment, la seva mort es va ser deguda a una hemorràgia cerebral, un "atac" com després es van dir. Tot i que el palau de l'Elisi intenta ocultar que aquest ictus es va produir durant una fellatio, les circumstàncies exactes de la mort són ràpidament conegudes per persones "ben informades". Un diari parisenc va titular "Félix Faure es va sacrificar massa a Venus". Pel que fa als bells esperits, tots van amb els seus jocs de paraules per trencar aquest fet inusual. Sabem aquest suposat intercanvi entre el majordom de Félix Faure i el sacerdot cridat a l'Élysée per administrar els últims sagraments: "El president encara està amb el seu coneixement? "No, pare, va sortir per l'escala de servei .2. » Aquest diàleg probablement es va inventar des de zero per fer un bon joc de paraules i hi ha una variant on ja no és el sacerdot sinó el metge que fa la pregunta al majordom... Una altra paraula enginyosa s'atribueix a Clemenceau: "Volia ser Cèsar, però només era Pompeu". Les circumstàncies de la mort de Félix Faure li van valer a la seva amant el sobrenom de "la funerària". Pel que fa a les causes de la mort de Félix Faure, els metges de l'època van parlar oficialment d'apoplexia 3, però és possible que resultés de l'absorció d'una dosi massa alta de cantàride, un potent afrodisíac però amb importants efectes secundaris (llevat que que fos l'afrodisíac basat en quinina que era el que acostumava a utilitzar)4.

Aquest escàndol queda parcialment ocult a l'opinió pública, però va ressuscitar nou anys més tard quan el 1909 va esclatar un cas penal en el qual Marguerite Steinheil va estar involucrada.5

Una dona de món important

Després de la mort de Félix Faure, Marguerite Steinheil, que va gaudir d'una "notorietat afavoridora" en el món polític, es va convertir en l'amant de diverses personalitats, inclòs el ministre Aristide Briand.6 i el rei de Cambodja7. Segons les seves Memòries, que va escriure al voltant de 1912, ella i el seu marit van ser visitats per un misteriós visitant alemany que els va comprar una rere l'altra les perles d'un collaret anteriorment regalat per Félix Faure (el "collaret presidencial") i va exigir el manuscrit de les Memòries que el difunt president li havia confiat. Aquest últim punt està obert al dubte perquè no està clar per què i com Marguerite Steinheil, que no va tornar al Palau de l'Élysée després de la mort de Félix Faure, pot trobar-se en possessió de les memòries presidencials. La investigació i judici que, el 1908 i el 1909, va seguir l'assassinat d'Adolphe Steinheil després d'haver demostrat àmpliament la personalitat narcisista i agreujant de Marguerite, que més tard va escriure en les seves memòries, està, per tant, objecte de preguntes.

Musa de l'estàtua a la font de Jean-Baptiste Hugues, fortament semblant a Marguerite Steinheil.

Al febrer de 1908, va conèixer un industrial, Maurice Borderel, alcalde de Balaives-et-Butz, un municipi del departament de les Ardenes, del qual també es va convertir en amant.

El 7 d'abril de 1908, Adolphe Steinheil va exposar pintures al seu estudi, atraient l'All-Paris. L'afluència de visitants suggereix que se senten més atrets per l'esperança de conèixer Marguerite Steinheil que per la qualitat artística dels èxits del pintor...

A més, Marguerite Steinheil posa per als artistes: per exemple, l'estàtua que representa La Muse de la Source, l'obra de l'escultor de Marsella Jean-Baptiste Hugues s'assembla fortament a ella8. Aquesta estàtua, que després del 4 de gener de 1910 estroba al Palau de Luxemburg, va ser traslladada al Musée d'Orsay el 1986.9,10.

El cas Steinheil

Marguerite Steinheil i el seu advocat, el mestre Antony Aubin.

El 30 de maig de 1908, la senyora Émilie Japy, la mare de Marguerite, va passar uns dies a casa de la seva filla a Bellevue. Inicialment prevista per al vespre, la seva sortida queda posposada a última hora fins a l'endemà. L'endemà, 31 de maig, a les 6 .m., el servent Rémy Couillard baixa de la seva habitació, situada sota les, i descobreix que totes les portes del primer pis estan obertes: passejant per les habitacions, descobreix successivament els cossos de Madame Japy i Adolphe Steinheil¹¹.

La Sra. Japy va morir d'un atac de cor. El pintor Adolphe Steinheil es troba al vestidor, vestit de gala i estrangulat per una corda encara lligada al coll. Pel que fa a la Marguerite, està emmordassada i lligada en un llit. Va dir a la policia que havia estat lligada per tres persones -dos homes i una dona de pèl-roig- amb roba negra.

La policia inicialment va sospitar que Marguerite havia organitzat l'assassinat del seu marit convertint-lo en un crim dolent, però per falta de proves dures, l'acusació va ser retirada. Llavors, els investigadors assumeixen que el motiu dels tres lladres és en realitat trobar documents secrets que pertanyien al president Faure, probablement en relació amb el cas Dreyfus, i després les coses s'assenten. Però Marguerite Steinheil està impacient per la inèrcia de la policia: reviu la investigació acusant Rémy Couillard, el seu servent, al·legant que va trobar una perla a les butxaques d'aquesta última, una perla que va afirmar haver estat robada durant l'atac. Desemascarada enmig d'un delictes de mentir, busca que Alexandre Wolff, el fill de la seva mestressa de casa, sigui acusat, però aquest últim té una coartada irrefutable. Durant el judici, continua variant les seves versions, acusant una persona i després una altra, anant tan lluny com per acusar-se abans de retirar-se.

El 4 de novembre de 1908, el jutge d'instrucció, Joseph Leydet, la va arrestar i empresonar a la presó de Saint-Lazare. Hi passarà més de 300 dies. El jutge es va recusar el 27 de novembre de 1908 perquè la seva relació prèvia amb l'acusat no li permetia escoltar independentment i el cas va ser remès a un nou jutge, el Sr. André. El judici va començar exactament un any després, el 3 de novembre de 1909. El Tribunal d'Assises de París està presidit pel Sr. de Vallès i Marguerite és defensat pel Mestre Antony Aubin, assistit pel Mestre Landowski. Durant el judici, quan es va enfrontar a les seves contradiccions, les línies de l'acusat van ser:

—Vaig mentir per protegir la meua vida com a dona.
"Fins al 1905, vas conèixer els teus amants a l'hotel?"
"Tenia aquesta delicadesa! »

El judici va ser molt divulgat: es va revelar que Marguerite Steinheil tenia molts "admiradors", inclòs el rei Sisowath de Cambodja.⁷ L'oposició anti-Dreyfusard, que buscava convertir el cas en un judici polític, va acusar la Sra. Steinheil d'enverinar Félix Faure en nom de la "unió jueva" perquè el president s'havia declarat hostil a la revisió del judici de Dreyfus.² El 14 de novembre, després d'un al·legat del seu advocat que va durar més de set hores, va ser absolta pels jurats, tot i que el jutge que el presideix havia assenyalat que les seves explicacions eren un "teixit de mentides".

La vil·la, escenari del doble assassinat del cas Steinheil, 6 bis, Ronsin cul-de-sac a París, fotografiat el 1909.

L'anell de Marguerite Steinheil, fotografiat a la mà durant el judici.

Una dama

Després del judici, es va traslladar a Londres amb el nom de Sra. de Serignac. Va escriure les seves memòries el 1912. Dos anys més tard, Hargrave Lee Adam va publicar una investigació a Londres amb T. Werner Laurie en la qual va acusar Marguerite Steinheil de mentir durant el seu judici.¹² El llibre és confiscat i retirat dels prestatges de la Biblioteca Britànica a petició de Marguerite. El 26 de juny de 1917 es va casar amb Lord Robert Brooke Campbell Scarlett, 6è Baró Abinger, i es va convertir en Lady Abinger. El seu marit va morir el 1927. El mateix any, va ser víctima d'un incendi al Marroc, llavors un protectorat francès, i va ser alliberada per a un rescat considerable (com Sylvie Lausberg, en el seu llibre *Madame S: novel·la històrica*¹³, relacionat amb els documents de Félix Faure esmentats durant el seu judici 19 anys abans). Vint-i-set anys més tard, va morir en una residència d'ancians a Hove, Sussex.

Notes i referències

Notes

En aquell moment, abans de 1871, la comuna es trobava al departament del Rin Superior.

Referències

- [^] Revenir plus haut en :Ha i b Mengus, Nicolas., *Aquests alsacians que van fer història* (ISBN 978-2-917875-87-2 i 2-917875-87-9, OCLC 1010595094, llegir en línia [arxiu]), pàg.
- [^] Revenir plus haut en :Ha i b Professor Anatra, *L'Ànec encadenat*, dimecres 29 d'agost de 2007.
- Julien Arbois, *Al llit dels nostres avantpassats*, Edició ciutat, 2016, pàg.
- Dimitri Casali, "Sexe, Poder i Addicció" [arxiu], en *lefigaro.fr*, Maig 20, 2011.
- Franck Ferrand, "L'Elisi, el Palau dels Secrets", mostra *L'ombra d'un dubte sobre França 3*, Maig 16, 2012, 29:30s .
- Gérard Unger, Aristide Briand, la Granja Conciliadora, París, Fayard, 2005, 658 pàg. (ISBN 2-213-62339-2), pàg.
- [^] Revenir plus haut en :Ha i b Frédéric Lewino i Gwendoline Dos Santos, "1899: un fellatio presidencial a l'Élysée" [arxiu], a *Le Point*, 16 de febrer de 2012.
- Jean-Baptiste Hugues - *La Musa de la Font* [arxiu], a la pàgina web *marseillesculptee.blogspot.fr*, consultat el 3 de gener de 2015.
- Jean-Baptiste Hugues - *La Musa de la Font* [arxiu], a la pàgina web *musee-orsay.fr*, consultat el 3 de gener de 2015.
- 16 de febrer de 1899: Diversos fets a la presidència... [arxiu], a la pàgina web *eve-adam.over-blog.com*, a la qual s'accedeix el 3 de gener de 2015.
- [^] El pla de teatre criminal, *Le Petit Parisien*, París, 1er Juny 1908, diari (ISSN 0999-2707) llegir en línia [arxiu].
- H. L. Adam, *Woman and Crime*, Londres, T. Werner Laurie, 1914, p. 309-318 - llegir en línia [arxiu].

Bibliografia

Alain Decaux, Les Assassins, Perrin, París, 1986, 424 pàg. (ISBN 2-262-00392-0)
Pierre Darmon, Marguerite Steinheil, enginy criminal? Perrin Editions, París, 1996, 224 p. (ISBN 978-2-262-01163-5)
Armand Lanoux, Sra. Steinheil o el Coneixement del President, Bernard Grasset, París, 1983, 322 pàg.
René Tavernier, Madame Steinheil, Àngel o Dimoni? Favorit de la República, Premses de la Cité, París, 1974
Philippe Jaenada, A Life, Festes, en 13 a la taula! 2019, 2018, Butxaca, un departament d'Univers de butxaca, Pocket 17272 (ISBN 978-2-266-28641-1)
Sylvie Lausberg, Madame S, Statkine er Co. 2019, 300 p (ISBN 978-2-88944-087-0)

Filmografia

2009: La amant del president, pel·lícula de televisió de Jean-Pierre Sinapi amb Cristiana Reali com Marguerite Steinheil i Didier Bezace com a president Félix Faure.
2021: Paris Police 1900, una sèrie de televisió creada per Fabien Nury i emesa a Canal, amb Evelyne Brochu com Marguerite Steinheil.

Documental televisiu

"The Steinheil Affair" el 13 de febrer de 1959 a Your Soul and Consciousness a RTF Television.

Enllaços externs

(ca) Edició il·lustrada de My Memoirs [arxiu], Nova York, Sturgis i Walton, 1912